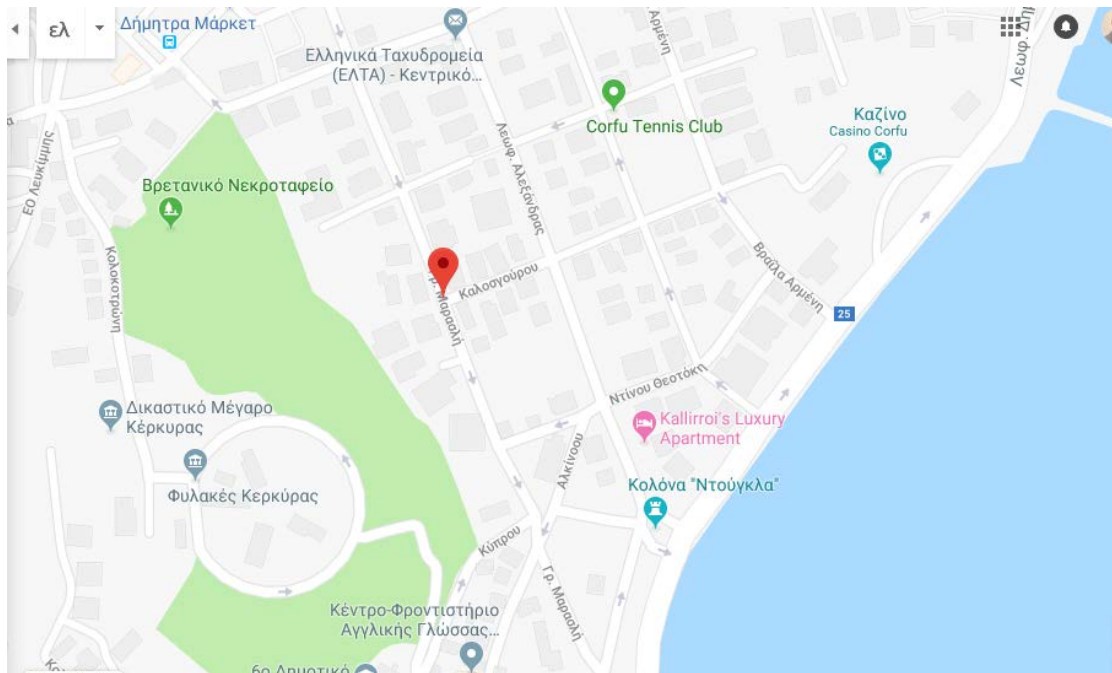

Οδός Γρηγορίου Μαρασλή

Γεννήθηκε στην Οδησσό το 1831 και ήταν γιός του εμπόρου Γρηγορίου Μαρασλή με καταγωγή από τα Μαράσια Έβρου και της Ζωής Θεοδωρίδη, από την Κωνσταντινούπολη. Φοίτησε στην ελληνοεμπορική σχολή Οδησσού, στο Λύκειο Ρισελιά στην Οδησσό και εν συνεχεία στο Παρίσι. Μετά την επιστροφή του στην Οδησσό ακολούθησε σταδιοδρομία στην δημόσια διοίκηση εργαζόμενος αρχικά στο γραφείο του γενικού διοικητή του Καυκάσου Βοροντσώφ. Το 1867 άρχισε να υπηρετεί ως δημόσιος υπάλληλος στον δήμο Οδησσού. Το 1837 εξελέγη δημοτικός σύμβουλος Οδησσού και το 1878 δήμαρχος Οδησσού. Επανεξελέγη τέσσερις φορές στην ίδια θέση παραμένοντας μέχρι και το 1894. Κατά τη διάρκεια της δημαρχιακής θητείας του ο Μαρασλής κατόρθωσε να μεταβάλει την Οδησσό σε σύγχρονη ευρωπαϊκή πρωτεύουσα μεριμνώντας για την ηλεκτροδότηση της πόλης και κατασκευάζοντας θέατρο, τροχιοδρόμους, νοσοκομεία, γηροκομείο, υδραγωγείο, πληθώρα σχολείων, δημοτικό αναγνωστήριο και παιδικούς σταθμούς. Ειδικότερα κατά τη θητεία του δημιούργησε μεγάλο δημοτικό πάρκο, το οποίο εγκαινίασε ο ίδιος ο Τσάρος Αλέξανδρος Β΄, δημοτικό πτωχοκομείο χωρητικότητας 150 ατόμων, δημοτικές φυλακές κ.α.

Παράλληλα με την πολιτική του δράση συνέχισε τις εμπορικές δραστηριότητες του πατέρα του.

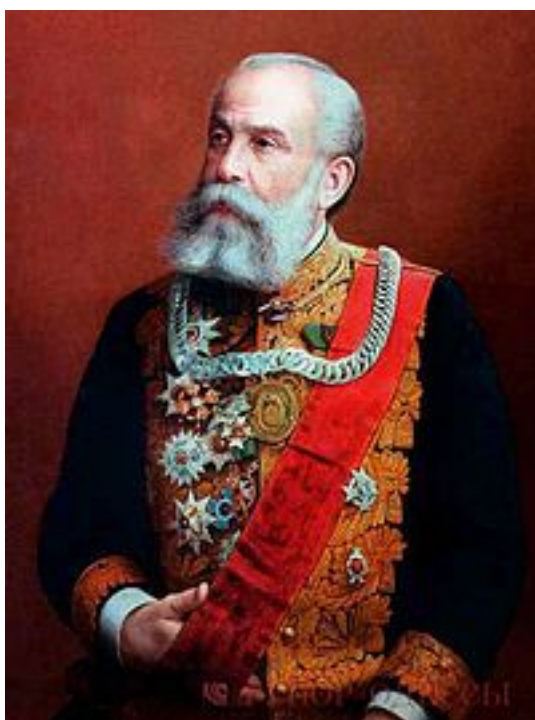
Για την πολυσχιδή δραστηριότητά του τιμήθηκε πολλάκις. Συγκεκριμένα είχε τιμηθεί από το ελληνικό κράτος με τον Αργυρό Σταυρό των Ιπποτών του Βασιλικού Τάγματος του Σωτήρος (1871), με τον ρωσικό τίτλο του Ιπότη του Αυτοκρατορικού Τάγματος της Αγίας Άννας (2ας τάξεως) καθώς και με τον τίτλο του *Κρατικού Συμβούλου* (1874). Από το 2004 ο δήμος Οδησσού έχει καθιερώσει το "Μετάλλιο Μαρασλή" ως τιμητική διάκριση. Να σημειωθεί επίσης πως η πλατεία των Ελλήνων, στο κέντρο της Οδησσού, κοσμείται με προτομή του Μαρασλή ενώ άγαλμά του

υπάρχει στην αρχή της οδού Μαρασλή. Εκτός από την Οδησσό, το όνομά του φέρουν δρόμοι σε αρκετές πόλεις της Ελλάδας μεταξύ των οποίων και στην Αθήνα.

Απεβίωσε την 1η Μαΐου 1907 από συγκοπή καρδιάς και ενταφιάστηκε στην αυλή της εκκλησίας της Αγίας Τριάδας στην Οδησσό. Το ταφικό μνημείο καταστράφηκε μετά την Οκτωβριανή επανάσταση και σήμερα δεν διατηρείται.

Δωρεές

Κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας πραγματοποίησε πλήθος δωρεών προς την πόλη της Οδησσού και στην Ελλάδα. Συγκεκριμένα δώρισε προς την ελληνική κοινότητα Οδησσού την οικία του πατέρα του, όπου είχε ιδρυθεί η Φιλική Εταιρία, ένα ακίνητο στην οδό Πούσκιν καθώς και γηροκομείο. Με δική του πρωτοβουλία ίδρυσε την Μαράσλειο Εμπορική Σχολή Αθηνών (σήμερα Οικονομικό Πανεπιστήμιο

Αθηνών), το Μαράσλειο Διδασκαλείο Αθηνών, το Μαράσλειο Ορφανοτροφείο Κέρκυρας, την Πατριαρχική Αστική Σχολή Μαρασλή στο Φανάρι, το Μαράσλειο Εμπορικό Ορφανοτροφείο Θεσσαλονίκης, την Μαράσλειο Σχολή στη Φιλιππούπολη, την βιβλιοθήκη στη Γάνο, το ενυδρείο στο Παλαιό Φάληρο, το οποίο καταστράφηκε το 1912, ενώ συνέβαλε καθοριστικά στην ανέγερση του κτιρίου του Ιπποκράτειου Γενικού Νοσοκομείου Αθηνών.

Με δικές του δαπάνες κατασκευάστηκε στο κέντρο της Οδησσού κτίριο με σκοπό να στεγάσει την δημόσια βιβλιοθήκη και στο οποίο σήμερα φιλοξενείται το αρχαιολογικό Μουσείο της Οδησσού. Προκειμένου να εμπλουτίσει την βιβλιοθήκη προχώρησε στην αγορά 2.800

τόμων θεατρικού περιεχομένου ενώ μετά τον θάνατό του ο ανιψιός του, Σαφόνοφ, δώρισε τη συλλογή βιβλίων του Μαρασλή (4.700 τίτλους).

Το 1897 ίδρυσε την Βιβλιοθήκη Μαρασλή που σκοπό είχε την μετάφραση στην ελληνική γλώσσα επιστημονικών συγγραμμάτων. Συνολικά υπολογίζεται ότι διέθεσε προς την Βιβλιοθήκη Μαρασλή άνω του ενός εκατομμυρίου δραχμές. Με την επιμέλεια του Χατζηκώστα και του καθηγητή Αναστασίου Μάλτου, εκδόθηκαν 118 συγγράμματα. Με βάση αυτά γράφτηκαν «Αι Παροιμίες» και «Παραδόσεις» από το Ν. Γ. Πολίτη, τα «Νομίσματα του κράτους των Πτολεμαίων» του Ι. Σβορώνου, τα «Άπαντα» του Βαλαωρίτη, τα «Ανάλεκτα» του Άγγελου Βλάχου κ.ά. Στα έργα που εξελληνίστηκαν ανήκουν: «Η Ιστορία της Ελλάδας» των Κούρτιου - Λάμπρου, «Γενική Παθολογία» του Ποδβισότσκι, «Ιστορία της Ελληνικής Λογοτεχνίας» και πολλά άλλα.

Με δικές του δαπάνες ανεγέρθηκε αδριάντας του Πατριάρχη Γρηγορίου Ε΄ στη Δημητσάνα και διοργανώθηκε η πρώτη Διεθνής Έκθεση Αθηνών, της οποίας υπήρξε ισόβιος πρόεδρος, ενώ δώρισε πλήθος πινάκων στην Εθνική Πινακοθήκη της Ελλάδος. Παράλληλα διέθεσε σημαντική περιουσία σε υποτροφίες για σπουδαστές.

Προσωπική ζωή

Ήταν παντρεμένος, από το 1903, με την Μαρία Ferdinandovna, η οποία μετά την επανάσταση κατέφυγε στην Ελλάδα. Ύστερα από αίτησή της δόθηκε ένα μικρό δωμάτιο στο υπόγειο του Μαράσλειου Διδασκαλείου. Το 1928, ύστερα από παρέμβαση του Γεωργίου Χαριτάκη, η Βουλή των Ελλήνων, με μεσολάβηση του Ελευθερίου Βενιζέλου, ενέκρινε τιμητική σύνταξη για τη συντήρησή της.

Κληρονόμος της τεράστιας περιουσίας του κατέστη ο ανιψιός του, υιός της αδελφής του Ευριδίκης, Αλέξανδρος Σαφόνωφ, αξιωματικός του ρωσικού στρατού, ο οποίος έχει ενταφιαστεί στο Παρίσι.

Πηγή: <https://el.wikipedia.org/wiki>